

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **Ing. J. H.**, se sídlem O.-V., E. 29, insolvenčního správce dlužníka Eiffage Construction Česká republika, s.r.o., se sídlem v Ostravě-Porubě, Francouzská 6167, zastoupeného Piotrem Adamczykem, advokátem advokátní kanceláře Hajduk a partneři s.r.o., se sídlem v Českém Těšíně, Havlíčkova 190/12, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20.5.2015 č.j. 15902/15/5300-21442-711315, ve věci přeplatku na DPH,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 20.5.2015 č.j. 15902/15/5300-21442-711315 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.228 Kč ve lhůtě 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Piotra Adamczyka, advokáta advokátní kanceláře Hajduk a partneři s.r.o., se sídlem v Českém Těšíně, Havlíčkova 190/12.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20.5.2015 č.j. 15902/15/5300-21442-711315, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 31.10.2014 č.j. 225036/14/4000-27802-108545, kterým nebylo vyhověno požadavku na vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty.

V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:

1) Správce daně postupoval v rozporu s ust. § 242 odst. 1 a 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen daňový řád) a také s ust. § 203 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen insolvenční zákon), když daňovou povinnost žalobce, vzniklou z opravných daňových dokladů podle ust. § 44 odst. 5 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění (dále jen ZDPH), uplatnil jako pohledávku za majetkovou podstatou, což realizoval započtením oproti daňovému přeplatku nárokovanému žalobcem. Správce daně argumentačně zcela ignoroval metodiku expertní skupiny Ministerstva spravedlnosti pro insolvenční právo, judikaturu Nejvyššího soudu (dále jen NS – rozsudek ze dne 30.11.2011 č.j. 29 NSČR 16/11-P8-23, KSPH 39 INS 4718/2009 a judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS). Podle žalobce se v době, kdy správce daně předmětné pohledávky uplatnil, dle obecné rozhodovací praxe soudů i správních orgánů neuspokojovaly z majetkové podstaty dlužníka žádným způsobem pohledávky, které vznikly až po rozhodnutí o úpadku a které zároveň v době uplatnění těchto pohledávek nebyly zahrnuty v taxativním výčtu pohledávek za majetkovou podstatou a pohledávek postavených jim na roveň (ust. § 168 a § 169 insolvenčního zákona). Daňová povinnost k DPH v návaznosti na opravné daňové doklady byla vyměřena 30.11.2014 (zdaňovací období červen a srpen 2012), resp. dne 6.5.2013 (zdaňovací období květen 2012), tzn. v období, kdy insolvenční zákon tuto problematiku v § 168 odst. 2 písm. e) neupravoval. S účinností od 1.1.2014 došlo k novelizaci citovaného ustanovení insolvenčního zákona (zákonem č. 294/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů a zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů – dále jen Novela) a s účinností od tohoto data se rozšířil taxativní výčet pohledávek za majetkovou podstatou, když odst. 2 písm. e) byl rozšířen o pohledávky vzniklé v důsledku snížení odpočtu DPH na vstupu. Taxativní výčet pohledávek za majetkovou podstatou, který platí s účinností od 1.1.2014 však nelze vztáhnout na předchozí období, neboť by se jednalo o nepřípustnou přímou pravou retroaktivitu v neprospěch daňového subjektu. Dále žalobce uvedl, že úmyslem zákonodárce, pokud jde o Novelu, bylo nepochybně zařazení nové kategorie pohledávek do taxativního výčtu v § 168 odst. 2 insolvenčního zákona. Pokud by již dříve byla tato kategorie pohledávek ze zákona dovoditelná, jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí, neexistoval by důvod pro doplnění podstatné části věty v ust. § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona se zněním „pohledávky vzniklé opravou výše daně u pohledávek za dlužníkem v insolvenčním řízení podle zákona upravujícího daň z přidané hodnoty“. Pokud by před Novelou uvedená kategorie pohledávek v taxativním výčtu zařazena nebyla, nelze v tomto období

považovat tyto pohledávky za zapodstatové. Na základě uvedeného má žalobce za to, že žalovaný vydal nezákonné rozhodnutí.

2) Správce daně kromě pohledávek vzniklých uplatněním opravných dokladů ve výši 583.268 Kč nezákonně započtl na přeplatky nárokované žalobcem také penále ve výši 102.123 Kč splatné 6.5.2013 vzniklé jako příslušenství primárních daňových pohledávek vznikajících v průběhu května, června a srpna roku 2012, tj. v době po rozhodnutí o úpadku dlužníka. Tímto postupem správce daně jednal v přímém rozporu s ust. § 170 písm. d) insolvenčního zákona, podle kterého se v insolvenčním řízení neuspokojí mimosmluvní sankce postihující majetek dlužníka s výjimkou penále za neplacení daní, pokud povinnost zaplatit toto penále vznikla před rozhodnutím o úpadku. Ust. § 170 písm. d) insolvenčního zákona je podle žalobce ustanovením speciálním k ust. § 242 odst. 1 daňového řádu. Nezákonnost postupu správce daně vyplývá i z judikatury NSS (rozsudek sp. zn. 9 Afs 94/2012). Žalobce má za to, že žalovaný vydal nezákonné rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že na rozdíl od žalobce je přesvědčen, že pohledávka státu podle ust. § 44 odst. 5 ZDPH je pohledávkou za majetkovou podstatou. Oprava výše daně u pohledávek za dlužníky v insolvenčním řízení je podle § 44 ZDPH založena primárně na vzniku nových skutečností, a právě proto je považována za samostatné zdanitelné plnění, což je výslovně uvedeno v ust. § 44 odst. 9 ZDPH, v němž je vymezen den uskutečnění tohoto zdanitelného plnění. Postup dlužníka podle § 44 odst. 5 ZDPH, tj. snížení daně na vstupu, ke kterému je povinen, se považuje za samostatné zdanitelné plnění uskutečněné k poslednímu dni zdaňovacího období, ve kterém věřitel dlužníkovi doručil opravný doklad. Dochází tak ke vzniku nové daňové povinnosti, a to ve zdaňovacím období, v němž tyto skutečnosti nastaly. Jde o pohledávku na dani vzniklou po rozhodnutí o úpadku. Zákonodárce Novelou účinnou od 1.1.2014 vydělil pohledávku z opravy výše daně podle § 44 ZDPH z množiny daňových pohledávek a výslovně ji zahrnul do výčtu pohledávek za majetkovou podstatou v ust. § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona, čímž zabránil nejasnostem a pochybnostem o charakteru této daňové pohledávky. Tím byla potvrzena dosavadní praxe daňové správy, která považuje pohledávky z titulu ust. § 44 odst. 5 ZDPH konstantně za pohledávky za majetkovou podstatou. Žalobcem uvedenou metodikou Ministerstva spravedlnosti ČR a civilní judikaturou insolvenčních soudů není správce daně vázán, neboť rozhodoval v souladu s ustanoveními ZDPH a daňového řádu. Pohledávka vzniklá opravou výše daně podle § 44 ZDPH se výslovně do výčtu pohledávek v ust. § 168 insolvenčního zákona dostala až Novelou účinnou od 1.1.2014. Do té doby byla do tohoto výčtu zahrnuta pouze obecná kategorie „daň“. Správce daně v daném případě vycházel ze znění insolvenčního zákona účinného v době provedení příslušných oprav výše daně podle § 44 ZDPH. Pohledávka odpovídající takto vzniklé daňové povinnosti žalobce byla pohledávkou DPH za zdaňovací období, ve kterém byla provedena oprava podle § 44 odst. 1 ZDPH a v souladu s § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona byla pohledávkou za majetkovou podstatou.

Žalovaný rovněž nesouhlasí s tvrzením, že postupoval v rozporu s ust. § 170 písm. d) insolvenčního zákona a ust. § 152 daňového řádu, když požadoval uhradit penále, jehož splatnost nastala po úpadku dlužníka. Žalovaný odkázal na ust. § 2

daňového řádu upravujícího příslušenství daně, mezi něž patří také penále a základní zásadu, že příslušenství daně sleduje osud primární daňové povinnosti. V posuzované věci se vznik primární daňové povinnosti, stejně jako jejího příslušenství, datuje do doby po dni účinnosti rozhodnutí o úpadku, takže jde o daňovou pohledávku za majetkovou podstatou (§ 242 daňového řádu). Jelikož nedošlo k úhradě daňové pohledávky v termínu její splatnosti, vznikla na základě existence takového nedoplatku splatná daňová pohledávka (ust. § 153 odst. 2 daňového řádu). S odkazem na ust. § 153 odst. 1 daňového řádu se nedoplatkem mimo částky daně, která není uhrazena a uplynul již den její splatnosti, rozumí rovněž neuhrazené příslušenství daně. Pořadí úhrady daní hrazených jako pohledávky za majetkovou podstatou je určeno kogentně ust. § 152 odst. 3 daňového řádu, kde zákonodárce v písm. b) označil také příslušenství daně z daňových povinností, které vznikly v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku. Žalovaný dále zdůraznil, že daňový řád upravuje rozdělení daňových pohledávek v rámci insolvenčního řízení na pohledávky, které je nutné přihlásit do insolvenčního řízení a na pohledávky za majetkovou podstatou, kdy vodítkem jejich rozlišení je okamžik vzniku primární daňové povinnosti (§ 242 odst. 1 daňového řádu). V rámci insolvenčního řízení je za majetek daňového subjektu považován až vratitelný přeplatek (§ 242 odst. 2 daňového řádu) tj. částka, která zůstane poté, co správce daně převede přeplatek na úhradu nedoplatku téhož daňového subjektu na jiném osobním daňovém účtu, případně na úhradu nedoplatku u jiného správce daně. Žalovaný poukázal na nálezhost ústavního soudu ze dne 9.12.2008 sp. zn. Pl.ÚS 48/2006. Podle žalovaného lze dovodit, že pod pojem splatné pohledávky za majetkovou podstatou upravený v § 242 odst. 3 lze podřadit kromě primární daňové povinnosti vzniklé po rozhodnutí o úpadku i penále předepsané daňovému subjektu. Proto majetkem daňového subjektu, u něž probíhá insolvenční řízení, bude pouze přeplatek vzniklý ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku, který prošel testem započitatelnosti dle ust. § 154 odst. 2 daňového řádu, kdy vzniklý přeplatek bude použit na úhradu jak nedoplatku na dani, tak i nedoplatku na příslušenství daně podle pravidla určujícího pořadí úhrady v rámci insolvenčního řízení upraveného § 152 odst. 3 daňového řádu. Dle žalovaného úprava obsažená v daňovém řádu umožňuje v rámci daňového řízení probíhajícího souběžně s řízením insolvenčním použít přeplatek vzniklý po účinnosti rozhodnutí o úpadku na úhradu nedoplatku na příslušenství daně z daňových povinností, které vznikly v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku. Způsob nakládání s přeplatkem vzniklým po účinnosti rozhodnutí o úpadku je speciálně upraven v daňovém řádu, který v tomto případě je *lex specialis* k insolvenčnímu zákonu, když žádným způsobem nelimituje správce daně v kogentně upraveném způsobu nakládání. Žalovaný zdůraznil, že daňové řízení probíhá nezávisle na řízení insolvenčním. Žalovaný dále zdůraznil, že započtení pohledávek za majetkovou podstatou insolvenční zákon výslovně neupravuje. Ust. § 170 tohoto zákona upravuje pohledávky, které se neuspokojují v žádném ze způsobů řešení úpadku z majetkové podstaty dlužníka a které je třeba uplatňovat u insolvenčního správce postupem podle ust. § 203 insolvenčního zákona. S odkazem na ust. § 170 insolvenčního zákona se proto nelze dovolávat nezákonnosti použití přeplatku vzniklého po účinnosti rozhodnutí o úpadku na úhradu nedoplatku na příslušenství daně vzniklé v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku, neboť v takovém okamžiku se nejedná o nakládání s majetkovou

podstatou dlužníka. Do sféry majetkové podstaty dlužníka a tedy i do sféry ustanovení § 170 insolvenčního zákona se dostává až vratitelný přeplatek. Odkaz na rozsudek NSS ze dne 13.6.2013 sp. zn. 9 Afs 94/2012 považuje žalovaný za nepřipadný, neboť se zabýval ust. § 40b odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, tj. v současné době již zrušeného právního předpisu, který se týkal daňových pohledávek, jež je nutno přihlásit do insolvenčního řízení. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) a byl vázán žalobními body uvedenými v žalobě.

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce je v postavení insolvenčního správce společnosti Eiffage Construction Česká republika, s.r.o., se sídlem v Ostravě – Porubě, Francouzská 6167. Na základě usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 9.2.2012 č.j. KSOS 13 INS 954/2012-A10 bylo rozhodnuto o úpadku označené společnosti jako dlužníka. Účinky rozhodnutí nastaly 9.2.2012. Výzvou ze dne 22.8.2014 požádal žalobce o úhradu nadměrného odpočtu daně ve výši 703.745 Kč, když v účetnictví dlužníka eviduje neuhrazené nadměrné odpočty DPH, které převyšují neuhrazené daňové povinnosti. Správce daně rozhodnutím ze dne 31.10.2014 č.j. 225036/14/4000-27802-108545 rozhodl, že požadavku na vrácení přeplatku na DPH nevyhovuje. Své rozhodnutí odůvodnil s ohledem na charakter posuzovaných daňových pohledávek, které jsou v důsledku způsobu, jímž vznikly, pohledávkami za majetkovou podstatou, pro něž platí režim ust. § 242 odst. 1 až 3 daňového řádu. Správce daně takto vzniklou daňovou povinnost včetně penále započtl oproti nárokovanému přeplatku, takže vratitelný přeplatek nevznikl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž argumentoval obdobně jako v následně podané správní žalobě. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

Podle ust. § 242 odst. 1 daňového řádu daňové pohledávky, které vznikají v důsledku daňových povinností, které vznikly v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku do ukončení insolvenčního řízení, jsou pohledávky za majetkovou podstatou.

Podle ust. § 242 odst. 3 přeplatek vzniklý na základě daňových povinností, které vznikly v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku, se použije pouze na úhradu splatných pohledávek za majetkovou podstatou.

Podle ust. § 44 odst. 5 ZDPH pokud provede věřitel opravu výše daně podle odst. 1, je dlužník povinen snížit svoji daň na vstupu u přijatého zdanitelného plnění o částku daně opravenou věřitelem, a to ve výši, v jaké uplatnil odpočet daně z přijatého zdanitelného plnění. Tuto opravu výše daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění je dlužník povinen provést ve zdaňovacím období, v němž byly splněny podmínky podle odst. 1.

Podle ust. § 44 odst. 9 věty první ZDPH opravy výše daně podle odst. 1, 6, 7 nebo 8 se považují za samostatná zdanitelná plnění uskutečněná nejpozději k poslednímu dni zdaňovacího období, ve kterém byl opravný daňový doklad podle § 46 nebo písemné oznámení doručeny dlužníkovi.

Podle ust. § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona pohledávkami za majetkovou podstatou, pokud vznikly po rozhodnutí o úpadku, jsou daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění, pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, pojistné na veřejné zdravotní pojištění a pojistné na důchodové spoření, pohledávky vzniklé opravou výše daně u pohledávek za dlužníkem v insolvenčním řízení podle zákona upravujícího daň z přidané hodnoty.

Podle ust. § 170 písm. d) v insolvenčním řízení se neuspokojují žádným ze způsobů řešení úpadku mimosmluvní sankce postihující majetek dlužníka s výjimkou penále za nezaplacení daní, poplatků a jiných obdobných peněžitých plnění, pojistného na sociálním zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného za veřejné zdravotní pojištění, pokud povinnost zaplatit toto penále vznikla před rozhodnutím o úpadku.

První žalobní bod krajský soud důvodným neshledal. V posuzované věci je nesporné, že účinky rozhodnutí soudu o úpadku dlužníka nastaly ke dni 9.2.2012. Věřitel dlužníka provedl opravu výše daně v souladu s ust. § 44 odst. 5 ZDPH ve vztahu ke zdaňovacím obdobím květen, červen a srpen 2012. Nespornou je také skutečnost, že vykázaná změna daňové povinnosti nastala v časovém intervalu probíhajícího insolvenčního řízení. Ust. § 44 ZDPH podrobně stanoví pravidla, jimiž se řídí oprava výše daně u pohledávek za dlužníky v insolvenčním řízení, a upravuje výslovně také to, že takto provedené opravy se považují za samostatná zdanitelná plnění uskutečněná nejpozději k poslednímu dni zdaňovacího období, v němž byl opravný daňový doklad doručen dlužníkovi. Jednoznačně se tedy jedná o zdanitelné plnění, které vzniklo v průběhu insolvenčního řízení, a proto jde o pohledávku za majetkovou podstatou, jak vyplývá z ust. § 242 odst. 1 daňového řádu. Souladná je rovněž právní úprava obsažená v § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona, která výslovně řadí pohledávky vzniklé opravou výše daně u pohledávek za dlužníkem v insolvenčním řízení podle ZDPH jako pohledávky za majetkovou podstatou. Skutečnost, že tento druh pohledávek byl do taxativního výčtu okruhu pohledávek, jež jsou pohledávkami za majetkovou podstatou podle § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona, zařazen až Novelou s účinností od 1.1.2014, je v posuzované věci bez zásadního významu, když podle přechodného ustanovení Novely (čl. II) insolvenční zákon ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti Novely platí i pro insolvenční řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Z uvedeného zcela jednoznačně vyplývá, že novelizované znění § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona se vztahovalo i na případ žalobce, když insolvenční řízení ke dni účinnosti Novely již probíhalo. Žalobcovu argumentaci opírající se o metodiku expertní skupiny Ministerstva spravedlnosti a označenou soudní judikaturu považuje krajský soud za nepřiléhavou, neboť tyto reflektovaly právní úpravu platnou před Novelou. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný, jakož i správce daně postupovali v souladu s platnou právní úpravou obsaženou v daňovém řádu,

insolvenčním zákoně a ZDPH, když pohledávku vzniklou v důsledku opravy výše daně věřitelem v průběhu insolvenčního řízení vyhodnotili jako pohledávku za majetkovou podstatou.

Krajský soud se však neztotožňuje s argumentací žalovaného, vztahující se k druhému žalobnímu bodu namítajícímu postup správce daně v souvislosti se započtením penále, jehož splatnost nastala po úpadku dlužníka. Ust. § 170 písm. d) insolvenčního zákona jednoznačně stanovuje pravidlo, že v insolvenčním řízení se neuspokojují žádným ze způsobů řešení úpadku mimosmluvní sankce postihující majetek dlužníka. Jedinou výjimkou z tohoto pravidla výslovně uvedenou rovněž v označeném ustanovení insolvenčního zákona je penále za nezaplacení daní a jiných obdobných peněžitých plnění, pokud však povinnost zaplatit toto penále vznikla již před rozhodnutím o úpadku. Ust. § 170 insolvenčního zákona obsahuje taxativní výčet nároků a jejich příslušenství, které nelze uspokojit v žádné formě řešení úpadku dlužníka a který nemůže být výkladem ze strany soudu nebo správce zužován nebo rozšířen. Ust. § 170 písm. d) insolvenčního zákona mají být vyloučeny z uspokojení v insolvenčním řízení sankce vznikající na základě obecné právní úpravy u uvedených povinností, pokud přirostly po rozhodnutí o úpadku. Podle názoru krajského soudu ust. § 170 insolvenčního zákona stanoví pravidla, jež platí po celou dobu, kdy se dlužník nachází v insolvenčním řízení. Taxativní výčet nároků a jejich příslušenství, které nelze uspokojit v rámci řešení úpadku dlužníka, představuje právní úpravu „lex generalis“. Krajský soud vychází z toho, že daňový řád nemá žádné ustanovení, jež by mohlo být vyloženo jakožto „lex specialis“ k § 170 písm. d) insolvenčního zákona, neboť neobsahuje výslovnou právní úpravu, jež by stanovila jiné pravidlo ohledně mimosmluvních sankcí postihujících majetek dlužníka pro případy, kdy pohledávka vznikne v průběhu insolvenčního řízení a je svým charakterem pohledávkou za majetkovou podstatou. Pokud správce daně poukazuje na ust. § 152 odst. 3 daňového řádu, pak toto ustanovení určuje pořadí skupin pro úhradu daně hrazené jako pohledávka za majetkovou podstatou a obsahuje i skupinu „nedoplatky na příslušenství daně z daňových povinností, které vznikly v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku“, avšak nestanoví výslovně, že se jedná také o nedoplatky ve formě mimosmluvních sankcí (penále), zatímco ust. § 170 písm. d) insolvenčního zákona mimosmluvní sankce (penále) z uspokojení v rámci insolvenčního řízení výslovně vylučuje. Krajský soud se proto přiklonil k závěru, že pokud daňový řád ohledně mimosmluvních sankcí výslovně nestanoví jinak než insolvenční zákon, platí úprava obsažená v § 170 písm. d) insolvenčního zákona jakožto „lex generalis“. Pokud tedy v posuzované věci správce daně započteť žalobci oproti nárokovanému přeplatku také penále, postupoval v rozporu s platnou právní úpravou.

Na základě shora uvedené právní argumentace krajský soud napadené rozhodnutí zrušil (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalobci vznikly náklady řízení zaplacením soudního

poplatku ve výši 3.000 Kč a dále v souvislosti s právním zastoupením, a to za dva úkony právní služby po 3.100 Kč a dvakrát režijní paušál po 300 Kč (ust. § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. advokátního tarifu, v platném znění), tj. celkem 6.800 Kč. Tato částka byla v souladu s ust. § 35 odst. 8 s.ř.s. zvýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen zaplatit podle zvláštního právního předpisu, tj. na částku 8.228 Kč. Náhrada nákladů řízení tedy představuje celkovou částku 11.228 Kč.

Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.) týkající se nabytí právní moci rozhodnutí stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 16. listopadu 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu